

[Aksel Larsen.]

heder, der sand for dyden ikke skyldtes, at befolkningen brugte for meget, men skyldtes en forfejlet udenrigshandelspolitik.

Når man nu fra venstres og de konservatives side fremsætter et forslag til lov om, at anden rate af stabiliseringslånet ikke skal betales, så kunne man måske formelt forvent, at vi ville blive begejstret for dette forslag og sige: det vil vi ubetinget støtte. Men hvis man venter dette ud fra en formel logik, må jeg skuffe de muligvis forventningsfulde. Jeg er særdeles tilfreds med den redegørelse, den højtærede finansminister har givet, og hvoraf det fremgår, at i hvert fald halvdelen af det, staten får ind ved ydelse af stabiliseringslånet, betales af lønmodtagere og dermed ligestillede. Vi regnede også med noget sådant, dengang vi havde stabiliseringslånet til behandling i fjor, men nu foreligger der altså materiale, som viser, at denne bedømmelse ikke var så helt forkert, og vi finder ikke, det er rimeligt, at man forlanger, at lønmodtagere og dermed ligestillede skal betale stabiliseringslånet.

Men når det er tilfældet — og jeg kan ikke se, at det ærede medlem hr. Axel Kristensen med nogen som helst vægt har bestridt den højtærede finansministers beregninger — er det jo ikke rigtigt, at dette stabiliseringslån har virket så fuldkommen ødelæggende på erhvervslivet og dem, man kalder erhvervslivets folk. Det kan heller ikke være tilfældet, fordi — her er jeg desværre for en gang skyld enig med retsforbundets ordfører, det ærede medlem hr. Niels Andersen — fordi erhvervslivet jo har fået meget store skattebegunstigelser gennem afskrivningsreglerne, og fordi erhvervslivet samtidig er blevet begunstiget på den måde, at staten ved lov ordnede det sådan, at det slap for at betale en ellers nødvendig lønforhøjelse til arbejderne. I kriselovsbuketten af i fjor var der også, eller kom der under kriselovens behandling her i tinget, bestemmelser om, at de indirekte skatter og deres virkning på priserne ikke skulle indgå i det lønregulerende pristal. Det blev beregnet til at have en virkning på ca. 5 points på det lønregulerende pristal, og i praksis vil det sige, at arbejdere og tjenestemænd og dermed ligestillede, hvis løn er pristalsreguleret, mistede og mister en portion i, skal vi kalde det dyrtidstillæg-

get. Det er vel sådan noget som 5 øre i timen, og regner man det ud, viser det sig, at det for den enkelte bliver ca. 125 kr. om året, og for dem alle tilsammen kan det blive så meget som 100 mill. kr. årlig. Størsteparten af disse penge er penge, som arbejdsgiverne slipper for at betale i arbejds-løn, og hvis den højtærede finansministers foreløbige statistik er rigtig — og jeg har ikke grund til at tro noget andet — vil det sige, at alene gennem forfalskning af pristallet har de, det ærede medlem hr. Axel Kristensen kalder erhvervslivets folk, praktisk talt fået dækning for det, de skal svare i stabiliseringslån. Desuden er det, de skal svare i stabiliseringslån, jo ikke noget, man tager fra dem, og som de aldrig får igen; de har udsigt til at få pengene igen og oven i købet med renter.

Nå, når jeg er kommet så langt, kan jeg gå over til min konklusion. Vi skulle stille os mere velvilligt over for dette lovforslag, hvis det ikke var et isoleret forslag, som ganske åbenbart er møntet på at drive agitation. Vi skulle stille os mere velvilligt over for det, hvis det var kædet sammen med forslag om ophævelse af væsentlige dele af den øvrige såkaldte kriselovgivning. Hvis de ærede forslagsstillere er villige til at kombinere deres forslag med en bestemmelse om, at pristalsforfalskningen, som blev besluttet i juni måned i fjor, skal ophøre, så er vi til at tale til, men ellers har det foreliggende lovforslag ikke vor store interesse.

Jeg føler mig også nødsaget til at gøre opmærksom på, at stabiliseringslånet skal svares i 2 år, medens pristalsforfalskningen altså har udsigt til at vare evigt; der skal i hvert tilfælde træffes særlige beslutninger, for at den kan ophøre. Den generer ikke det ærede medlem hr. Axel Kristensen, og den generer ikke de øvrige ærede forslagsstillere, men den generer alle arbejdere og tjenestemænd. Den er aldeles urimelig, så meget mere som de lønninger, arbejderne skulle have efter den overenskomst, der blev vedtaget — ikke ved afstemning i arbejderorganisationerne, men ved beslutninger her i tinget — og hvorefter arbejderne skulle have pristalsregulerede lønninger, blev brudt ved lovvedtagelserne i juni-juli måned i fjor.

Ud fra ethvert synspunkt er pristalsforfalskningen altså den værste udvækst på